

DRZA VNE GRANICE STVARAJU LJUDI I MENJAJU LJUDI

Cinjenica uspevanja neumerenog osvajanja tla od strane jednog naroda nije nikakva viša dužnost za većito priznavanje istog. Ona najviše dokazuje snagu osvajaca i slabost pacenika. I samo u ovoj snazi onda leži pravo. Ako nemački narod danas, zbijen na nemogućoj površini ide u susret zlosnoj budućnosti, onda je to isto tako malo zapovest sudbine, kao što protivljenje tome predstavlja povređivanje iste. Tačno tako malo kao što je otprilike viša sila nekog drugom narodu dodelila više tla nego nemačkom ili uvređena cinjenicom ove nepravedne podele tla. Kao što naši preci tlo na kom danas živimo nisu dobili poklonjeno S neba, već morali da izbore dajući živote, tako nam ni u budućnosti nikakva božanska milost neće dodeliti tlo a time i život za naš narod, već samo sila pobjedničkog maha.

Koliko god mi svi danas spoznavali potrebu razračunavanja sa Francuskom, ona bi u velikim crtama ostala neefikasna, ako bi se u njoj iscrpio naš spoljnopolički cilj. Ona može i dobiti smisao samo ako ponudi zahtitu s leđa sa povećanje životnog prostora našeg naroda u Evropi. Mi ne treba da rešenje ovog pitanja vidimo u kolonijalnom osvajanju, već isključivo u dobijanju oblasti naseljavanja koja povećava površinu samo domovine i time ne samo dobija nove naseljenike u najiskrenijem zajedništvu sa zemljom porekla, već i celoj površini garantuje one prednosti, koje leže u njegovoj ujedinjenoj veličini.

Narodni pokret ne treba bude advokat drugih naroda već prvoborac sopstvenog naroda. Inače je suviše i nema pre svega nikakvo pravo da gunda o prošlosti. Jer onda radi kao ona. Kao što su staru nemačku politiku nepravedno određivala dinastička gledišta, isto tako buduću ne sme da vodi narodna sve svetska preosetljivost. Mi naravno nismo policajci poznatih "jadnih, malih naroda" već vojnici našeg sopstvenog.

Mi nacionalsocijalisti međutim treba da idemo i dalje: Pravo na tlo može da postane obaveza ako tež prosirenje tla jednom velikom narodu izgleda predstoji propast. Još naročito onda kada se pri tom ne radi o nekakvom X-tom cmačkom narodu, već o germanskoj majci svekolikog života koji je današnjem svetu dao njegovu kulturu sliku. Nemačka će ili biti svetska sila ili je uopšte neće biti. Ali za svetsku silu joj je potrebna ona veličina koja mu u današnje doba daje potreban značaj a njegovim građanima život.

* * *

Time mi nacionalsocijalisti svesno podvlačimo crtu pod spoljnopolički pravac našeg predratnog doha. Mi smo počeli tamo gde se stalo pre šest vekova. Zaustavljamo većiti pohod aenana na jug i zapad Evrope, i upućujemo pogled zemlji na istoku. Konacno završavamo kolonijalnu i trgovačku politiku predratnog doha i prelazimo na politiku tla budućnosti. Ali kada danas u Evropi govorimo o novom tlu, možemo u prvom redu da mislimo samo na Rusiju i njoj podređene ivične države.

418

Sama sudbina je ovde izgleda htela da nas opomene. Time što je Rusiju predala boljševizmu, otela je ruskom narodu onu inteligenciju, koja je do tada ostvarivala i garantovala njeno državno postojanje. Jer organizacija

ruske države tvorevine nije bila rezultat državno-političkih sposobnosti slovenstva u Rusiji, već pre samo ujedan primjer državno-stvaralačke efikasnosti germanskih elemenata u manje vrednoj rasi. Tako su stvoreni mnogi moćni Rajhovi na zemlji, Nijemci narodi sa germanskim organizatorima i gospodarima kao vodama istih su sece nego jednom nabujali do silovitih državnih tvorevina i nastavljali da postoje, dok god se oddavalo rasno jezgro obrazujuće se državne rase. Vekovima je Rusija izjedala ovo germansko jezgro svojih viših vodećih slojeva. On se danas može smatrati skoro potpuno istrebljenim i ugašenim. Na njegovo mesto je stupio Jevrejin. Koliko je Rus po sebi u nemogućnosti da sopstvenom snagom strese jaram Jevrejina, toliko je Jevrejin u nemogućnosti da trajno održi moćan Rajh. On sam nije element organizacije, već ferment dekompozicije. Ogromni Rajh na istoku je zreo za slom. A kraj jevrejske vladavine u Rusiji će biti i kraj Rusije kao države. Nas je sudbina izabrala da budemo svedoci katastrofe koja će biti najsnafnija potvrda ispravnosti narodne rasne teorije.

Nam zadatak, misija nacionalsocijalističkog pokreta je međutim, da naš sopstveni narod dovedemo do onog političkog uvida, da svoj cilj budućnosti ne vidi ispunjen u opojnom utisku novog Aleksandrovog pohoda, već pre u neumomom radu namičkog pluga kojem mi treba da da tlo.

***

Da jevrejstvo prema takvoj politici najavljuje najotrovniji otpor, samo je po sebi razumljivo. Bolje nego iko drugi oseća značaj ovog delovanja za sopstvenu budućnost. Upravo ova činjenica bi trebalo da sve zaista nacionalno raspoložene ljude pouči o ispravnosti takve nove orijentacije. Nafalost je suprotno slučaj. Ne samo u namičko-nacionalnim, već čak i u "narodnim" krugovima se ideji takve istočne politike objavljuje najferventnije neprijateljstvo, pri čemu se, kao skoro uvek u sličnim prilikama poziva na nekog većeg. Citira se Bizmarkov duh da bi se začetila politika, koja je koliko besmislena toliko nemoguća i u najvećem stepenu štetna za namički narod. Sam Bizmark je nekada uvek pridavao značaj dobrim odnosima sa Rusijom. To je uslovno ispravno. Samo se pri tim potpuno zaboravlja da se spomene, da je isto tako velik značaj pridavao dobrim odnosima na primer sa Italijom, čak, da se isti gospodin od Bizmarka nekada povezivao sa Italijom, da bi mogao da bolje sredi Austriju. Zašto se onda ova politika takode ne nastavi? "Zato što današnja Italija nije ondašnja Italija", reci će se. Dobro. Ali, onda, poštovana gospodo, dopustite primedbu da današnja Rusija takode više nije ondašnja Rusija. Bizmarku nikad nije palo na pamet da taktički principijelno zauvek utvrdi politički put. Ovde je bio previše majstor trenutka, a da bi sebi samom nametnuo takvu vezu. Pitanje dakle ne sme da glasi: šta je Bizmark tada učinio?, već pre: Sta bi danas učinio? Ana to pitanje je lakše odgovoriti. On se kraj

i 419

~

-r

i

svoje političke pameti nikada ne bi povezao sa državom "kojoj predstoji propast.

ina-e je Bizmark vec svojevremeno sa pomesanim osecajima posmatrao nema~ku kolonijalnu i trgova~ku politiku, posto mu je najpre bilo stalo samo do toga da najsigurnijim putem omoguci konsolidaciju i unutrashnje u~vrscenje drevne tvorevine koju je stvorio. Ovo je bio i jedini razlog lasto je tada poldravio rusku lastitnicu, koja mu je oslobodila ruku ka lapadu. Samo, ono što je Nema~koj tada koristilo, danas bi donelo stete.

Vec godina 1920/21. kada je mladi nacionalsocijalisti~ki pokret polako pOCeo da se uzdize sa politi~kog horizonta i tu i tamo bivao oslovljavan kao oslobodila~ki pokret nema~ke nacije, sa razli~itih strana se pristupalo partiji sa pokušajem da se ilmedu nje i oslobodilatih pokreta dnlgh zema1ja uspostavi odredena veza. Ovo je bilo na liniji "savela ugnjetenih nacija" koju su mnogi propagirali. Uglavnom" se pri tom radilo o predstavnicima pojedinih balkanskih drzava, d~lje o takvima Egipta i Indije, koji su na mene uvek ostavljali utisak brbljivih uobraZenika, bel svake realne pozadine. Bilo je ne malo Nemaca, naro~ito u nacionalnom lageru, koji su dopustili da ih takvi naduvani orijentalci laslepe i verovali da u nekom pridošloin indijskom ili egipatskom studentu bel daljeg pred sobom imaju "predstavnika" Indije ili Egipta. Ljudima uopšte nije bilo jasno, da se pri tom najCesce radilo o osobama iza kojih baš ništa nije stajalo, koje pI:"e svega niko nije ovlastio da sklope bilo tcoji ugovor sa bilo kim, tako da je praktiCan rezultat svakog odnosa sa takvim elementima bio nula, ukoliko se i ilgubljeno vreme ne bi posebno htelo zabeleziti kao gubitak. Uvek sam se branio od takvih pokušaja. Ne samo da sam morao da radim nešto bolje, nego da u tako neplodnim "raspravama" protracim nedelje, takode sam smatrao, ~ak ako bi se pri tom radilo o ovlašCenim predstavnicima takvih nacija, sve neprikladnim ~ak štetnim.

Vec u miru je bilo dovoljno stetno, da se nema~ka politika savelni~tva usled nedostatka sopstvenih aktivnih napada~kih namera završila u defanzivnom udruZenju starih, svetsko-istorijski penlionisanih drZava. 1 savel sa Austrijom kao i onaj sa Turskom su imali malo radosnog za sebe. Dok su se najvece vojne i industrijske dr1;ave na lemlji udruzivale u aktivni napada~ki savel, okupilo se par starih, impotentnih drZavnih tvorevina pa se pokusalo da se tom starudijom, određenom za propast, odlu~no usprotivi svetskoj koaliciji. Nema~ka je la ovu spoljnopoliti~ku labludu dobila gorak ra~un. Samo ovaj ra~un ilgleda jos uvek nije bio dovoljno gorak, da bi se naši ve~iti fantasti sa~uvali od toga da odmah zapadnu u istu grešku. Jer pokusaj da se "savelOm ugnjetenih nacija" mo1;e razoruZati svemocni pobednik, je nc; samo sme~an vec i koban. On je koban jer se time nas narod uvek iznova odvraca od realnih mogucnosti, tako da se umesto toga predaje maštovitim ali neplodnim nadama i iluiijama. Dana~nji Nemaac je odista jednak davljeniku koji se hvata za svaku slamku. Pri tom se moze raditi o ina~e vrlo obrazovanim Ijudima. Cim samo ponegde varljivo svetlo takve nestvame nade postane vidljivo, ovi se Ijudi najbrZe daju u trk i hvale fantoma. Bio to savel ugnjetenih nacija, savel

420

naroda ili inace neka nova fantasticna izmišljotina, oni ce uprkos tome naCi hi1jade verujucih duša.

Još se secam koliko detinjastih toliko nerazumljivih nada koje su se iznenada pojavile godina 1920/21. u narodnim krugovima, da Engleska u Indiji stoji pred slomom. Neki azijski cirkuzanti, možda što se mene tiče i pravi indijski "borac za slobodu", koji su tada skitali po Evropi, su uspešni, da čak i inače sasvim razumne ljude ispune fiks idejom, da britanski svetski Rajh, čiji je stožer bila Indija, upravo tamo stoji pred slomom. Da je pri tom i u ovom slučaju sarno njihova lična želja bila otac svih ideja, naravno im nije dopiralo do svesti. Kao i besmislica njihovih sopstvenih nada. Jer time što od sloma engleske vladavine u Indiji očekuju kraj britanskog svetskog Rajha i engleske moci, ipak sarni priznaju, da je upravo Indija od eminentnijeg značaja za Englesku.

Ovo životno važno pitanje verovatno ne bi smelo da bude poznato sarno nemacko-narodnom proroku kao najdublja tajna, već moguće i sarnim upravljacima engleske sudbine. Već je detinjasto, zaista, pretpostaviti, da u Engleskoj ne znaju da pravilno procene značaj indijskog carstva za britansku svetsku uniju. A samo je loš znak neucenja obaveznog iz svetskog rata i potpunog nerazumevanja i neprepoznavanja anglosaksonske odlučnosti, kada se uobražava, da bi Engleska ne cineci i poslednje, pustila Indiju da ode. To je dakle dokaz neznanja, koje Nemačka ima o kompletnoj prirodi britanskog prodiranja i upravljanja ovim Rajhom. Engleska će izgubiti Indiju samo, ako čak u svojoj upravljackoj mašineriji dopadne rasnom kvarenju (nešto, što se trenutno u Indiji potpuno isključuje), ili ako bude naterana na macem moćnog neprijatelja. Indijskim buntovnicima ovo međutim nikada neće uspeti. Koliko je teško pokoriti Englesku, smo mi Nemački dovoljno iskusišli, sasvim bez obzira na to da ja kao German Indiju uprkos svemu još uvek radije vidim pod engleskom vladavinom nego pod nečijom drugom.

Isto tako jedne su nade u bajoslovan ustanak u Egiptu. "Sveti rat" može da našim nemackim igricima ovcije glave izazove prijatnu jezu, da su sada drugi spremni da za nas krvare jer ova kukavička spekulacija je, iskreno govoreći, oduvek bila tihi začetak takvih nada, u stvari bi se on pod mestirnicnom vatrom engleskih mitraljeskih odreda i kišom razornih bombi pakleno završio.

Prava je nemogućnost da se na moćnu državu koja je odlučna da za svoju egzistenciju ako je potrebno, zaloziti poslednju kap krvi, juriša koalicijom bogašlja. Kao narodni čovek, koji vrednost ljudstva procenjuje prema rasnim osnovama, već spoznavajući rasnu manju vrednost ovih takozvanih "ugnjete-nih nacija" ne smem da sudbinu sopstvenog naroda povezem sa njihovom. Potpuno isti stav treba danas da zauzmemo i prema Rusiji. Sadašnja Rusija, kojoj je oduzet germanski gomji sloj, nije, bez obzira na unutrašnje namere ~enih novih gospodara, saveznika za oslobodilačku borbu nemacke nacije. Cisto vojno posmatrano, bi odnosi u slučaju rata Nemacka - Rusija protiv zapada Evrope, a verovatno i protiv celog ostalog sveta, bilo upravo katastrofalni. Borba se ne bi odvijala na ruskom već na nemackom tlu, a da

421

Nemacka ne bi mogla da dozivi od Rusije ni najmanju efikasnu podršku. Sredstva moci današnjeg nemackog Rajha su tako bedna i tako nemoguća za

borbu napolju, da se ne bi mogla sprovesti nikakva pograni~na za~tita prema zapadu Evrope, uklju~ujuci Englesku, a upravo bi nema~ka industrijska oblast bez odbrane bila prepu~tena koncentrisanom napada~kom oruZju na~ih protivnika. K tome jo~ dolazi, da se izmedu NemOCke i Rusije nalazi poljska drzava koja je potpuno u francuskim rukama. U slu~aju rata Nema~ka-Rusija protiv zapada Evrope, Rusija bi najpre morala da obori Poljsku, da bi prvog vojnika dovela na nema~ki front. Pri tom se uop~te ne radi toliko o vojnicima kao o tehni~koj opremi. U tom pogledu bi se, samo jo~ mnogo stra~nije, ponovilo stanje iz svetskog rata. Kao ~to je tada nema~ka industrija bila iskori~cena za na~e slavne saveznike, a Nema~ka skoro potpuno sama morala da preuzme tehni~ki rat, u ovoj borbi bi se Rusija kao tehni~ki faktor uop~te potpuno isklju~ila. Op~toj motorizaciji sveta, koja ce u sledeCem ratu veC na impozantan nOCin nastupiti kao odlu~ujuca za borbu, ne mozemo skoro ni~ta da suprotstavimo. Ne samo da je sama Nema~ka na ovom najvaZnijem polju zaostala sramotno daleko, morala bi, od ono malo ~to poseduje, da dobije i Rusija, koja ~ak ni danas ni jednu jedinu fabriku ne naziva svojom, u kojoj bi se mogla proizvesti kola koja stvarno idu. Ali time bi takva borba dobila samo karakter ubijanja. Omladina Nema~ke bi jo~ vi~e iskrvarila nego nekada, jer bi kao uvek teret borbe leZao samo na nama, a rezultat bi bio neizbeZan poraz. Ali ~ak da pretpostavimo slu~aj da bi se desilo ~udo i takva borba ne bi zavr~ila potpunim uni~tenjem Nema~ke, poslednji uspeh bi bio samo onaj, da bi iskrvavljeni nema~ki narod posle kao pre ostao okruZen velikim militar-nim drZavama, njegov stvarni položaj se prema tome nikako ne bi izmenio. Neka se ne prigovara da se kod saveza sa Rusijom ne mora odmah misliti na rat, ili ako, da se za njega moze temeljno pripremiti. Ne. Savez ~iji cilj ne obuhvata name1U za rat je bez smisla i vrednosti. Savezi se sklapaju samo borbu. Pa makar razra~unavanje u trenutku zaklju~ivanja ugovora o savezni~tvu bilo jo~ jako daleko, izgled za ratni zaplet je unatOC tome unutra~nji povod za njega. I neka se ne veruje da bi bilo koja sila smisao takvog saveza shvatila druga~ije. ni bi nema~ko-ruska koalicija ostala da stoji samo na papiru, onda bi za nas bila bez vrednosti i svrhe, ili bi se iz slova ugovora pretvorila u stvarnost -a ostali svet bi bio upozoren. Kako je naivno misliti da bi Engleska i Francuska u takvom slu~aju ~ekale deceniju, dok nema~ko-ruski savez ne bi zavr~io svoje tehni~ke. pripreme za borbu. Ne, oluja bi se munjevito spustila na Nema~ku.

Tako veC u ~injenici sklapanja saveza sa Rusijom le:li uputstvo za buduci rat. Njegov ishod bi bio kraj Nema~ke.

K tome dolazi jo~ i sledece:

1. Današnji mocnici Rusije uopšte ne misle na to da na ~tan na~in sklope savez ili ga Cak sa~uvaju.

Neka se nikad ne zaboravi da se u vladari dana~nje Rusije obi~ni zlo~inci krvavih ruku, da se ovde radi o Ijudskom talogu, koji je, potpomognut i odnosima u tragi~nom ~asu, pregazio veliku drzavu, ubio i istrebio milione .I

422 J

svoje vodece inteligencije u divljoj zedi za krvlju, pa od pre skoro deset godina sprovodi najgrozniju tiransku vladavinu svih vremena. Dalje neka se

ne zaboravi da ovi mocnici pripadaju narodu koji u retkoj me~avini povezuje bestijalnu okrutnost sa neshvatljivom umetno~cu laganja, i danas vi~e nego ikad veruje da je pozvan da svoje krvavo ugnjetavanje mora da natovari celom svetu. Neka se ne zaboravi da internacionalni Jevrejin, koji danas potpuno ovladava Rusijom, u Nema~koj ne vidi saveznika vec drzavu predodređenu za istu sudbinu. Ne sklapa se ugovor sa partnerom ~iji je jedini interes uništenje drugog. On se pre svega ne sklapa sa subjektima kojima nijedan ugovor ne bi bio svet po~to ne zive na ovom svetu kao predstavnici ~asti i istinitosti, vec kao reprezentatni laZi, prevare, krade, plja~ke, otima~ine. Ako ~ovek veruje da sa parazitima m()ze da sklopi ugovome veze, onda li~i na poku~aj drveta da radi sopstvene koristi sklopi sporazum sa imelom.

2. Opasnost, kojoj je Rusija nekad podlegla, za Nema~ku trajno postoji. Samo je gradanski zvekan sposoban da uobrazi da je bolj~evizam proteran. On u svom povr~nom mi~ljenju nema pojma da se ovde radi o nagosnskom procesu tj. onom teZnje za svetskom vladavinom jevrejskog naroda, o procesu koji je isto tako prirodan kao i nagon Anglosaksonca da sa svoje strane posvoji vladavinu nad ovom Zemljom. I kao ~to Anglosaksonac na svoj na~in sledi ovaj put i bitku bije sopstvenim oruZjem, isti tako i Jevrejin. On ide svojim putem, putem uvla~enja u narode i unutra~njeg podrivanja istog, i on se bori svojim oruzjem, laZju i klevetom, trovanjem i kvarenjem, podiZuci borbu do krvavog istrebljenja omrazenog mu protivnika. U ruskom boljševizmu treba da vidimo pokušaj jeVTejstva, preduzet u dvadesetom veku, da prisvoje svetsku vladavinu, isto kao ~to je u drugim vremenskim periodima drugim, iako intimno srodnim procesima poku~avao da istom cilju. Njegova teznja je najdublje zasnovana u prirodi njegovog bica. Koliko se malo drugi narod po sebi odricao da sledi nagon za pro~irenjem svoje prirode i moci, veC je spoljnim odnosima primoran na to ili stara~kim pojavama postaje impotentan, isto tako malo i Jevrejin prekida svoj put ka svetskoj diktaturi samovoljnim odricanjem ili potiskuje svoju v~itu teznju. I njega na njegovom putu unazaduju snage van njega, ili ga njegova teznja za , svetskom vladavinom otklanja sopstvenim odumiranjem. Impotencija : naroda, njihova stara~ka smrt, je zasnovana u zadatku njihove krvne ~istote. A I njega Jevrejin brani bolje nego bilo koji drugi narod na zemlji. Tako on ide dalje svojim sudbonosnim putem, tako dugo, dok mu se ne suprotstavi druga snaga i u silovitoj borbi buntovnika ponovo baci nazad Luciferu. Nema(;)ka je danas najblizi veliki borbeni cilj bolj~evizma. Potrebna je sva snaga mlade misionarske ideje, da bi se na~ narod jo~ jednom i~~upao, oslobodio se zagrljaja ove internacionalne zmije i zaustavio okuZivanje na~e I krvi iznutra da se time oslobodene snage nacije mogu zaloziti za osiguranje na~e narodnosti, koje do najdaljih vremena moZe da spre~i ponavljanje poslednjih katastrofa. Ali, ako se ovaj cilj sledi, onda je besmislica, pOvezati se sa silom, ~iji je gospodar smrtni neprijatelj ~e sopstvene buducnosti. Kako se zeli da se na~ narod oslobodi iz okova ovog otrovnog zagrljaja, ako

, 423

I

1

~ovek sam ide u njih? Kako nema~kom radniku boljsevizam objasniti kao gnusan zlo~in ~ove~anstva, ako se ~ovek sam povezuje sa organizatorima ovog izroda pakla, u principu ga dakle priznaje? Sa kojim pravom se onda osuđuje pripadnik siroke mase zbog njegove simpatije za neki pogled na svet, ako vode države i sami za saveznike biraju zastupnike ovog pogleda na svet? Borba protiv jevrejske boljsevjzacije sveta zahteva jasnu orijentaciju ka sovjetskoj Rusiji. Dovo se ne može jsterati Be1zebubom.

Ako se ~ak i narodni krugovi danas zanose o savezu sa Rusijom, onda treba samo da se osvemu po Nema~koj ida se osveste, na ~iju podršku nailaze na svom pOCetku. Ili od nedavno narodni krugovi smatraju vrlo korisnim za nema~ki narod delovanje, koje preporu~uje i pomaze internacionalna marksisti~ka štampa? Od kada se narodni krugovi bore naoružanjem koje nam pruža Jevrejin kao stitonaša?

Starom nema~kom Rajhu se mogao u~initi glavni prigovor u odnosu na njegovu politiku saveznjstva: da je pokvario svoj odnos prema svima, usled stalnog oscilovanja tamo-amo, a u bojesnoj slabosti, da se po svaku cenu odbranji svetski mjr. Samo, jedno mu se nije moglo prebaciti, da vjse nije održavao dobar odnos sa Rusijom.

Otvoreno priznajem da bih već u predratno doba smatrao ispravnijim, ako bi se Nema~ka, odri~uci se besmislene kolonijalne politike i odri~uci se trgova~ke i ratne flote, u savezu sa Engleskom, postavila protiv Rusije i time od slabe svesvetske politike presla na odlučnu evropsku politiku kontinentalnog osvajanja tla.

Ne zaboravljam drsku stalnu pretnju, koju se tadašnja panslavisti~ka Rusija usudila da upućuje Nema~koj; ne zaboravljam stalne probne mobilizacije, ~iji je jedini smisao bilo vredanje Nema~ke; ne mogu da zaboravim raspoloženje javnog mnjenja u Rusiji, koje je već pre rata sebe nadmasilo u mrznom ispunjenim ispadima protiv našeg naroda i Rajha, ne mogu da zaboravim veliku rusku štampu koja se sve više odusevljavala za Francusku nego za nas.

Ipak, uprkos svemu tome bi pre rata postojao još i drugi put, moglo bi se osloniti na Rusiju da bi se okrenulo protiv Engleske.

Danas odnosi stoje druga~ije. Ako se pre rata, gusenjem svih osećanja još moglo ići sa Rusijom, danas se to vi~e ne može. Kazaljka svetskog ~asovnika je od tada pomerena daleko napred, i silovitim udarcima nam najavljuje onaj ~as u kome se sudbina našeg naroda ovako ili onako mora odlučiti. Konsolidacija, u kojoj se trenutno nalaze velike države na zemlji je za nas poslednji upozoravajući signal da se preispitamo i naš narod iz carstva snova opet vratimo u okrutnu stvarnost i pokazemo mu put u budućnost koji stari Rajh jedino vodi u novi procvat.

Ako se nacionalsocijalisti~ki pokret oslobodi svih iluzija s obzirom na veliki i najvažniji zadatak a razum smatra jedinim vodi~em, katastrofa iz godine 1918. može još nekad postati od beskrajne koristi za budućnost našeg naroda. Iz tog sloma može onda naš narod da dospe do potpuno nove orijentacije u svom spoljnopoliti~kom delovanju i dalje, iznutra u~vrstivši svo-

jim novim pogledom na svet, i napolju da dode do kona~ne stabilizacije svoje spoljne politike. Onda kona~no moze da dobije ono što Engleska ima, a Cak je i Rusija imala, i što je ~inilo da Francuska stalno donosi iste i za svoje interese u suštini ispravne odluke, naime: politicki testament.

Politi~ki testament nema~ke nacije za njeno delovanje napolju treba i mora zauvek da po smislu glasi:

Nemojte nikada tlpeti nastanak dvaju kontinentalnih sila u Evropi! U svakom pokusaju da se na nemackim granicama organizuje druga vojna sila, pa bilo to i samo u fO1111i stvaranja ~ve sposobne za vojnu silu, vidite napad protiv NemaCke pa u tomt? sagledajte ne samo pravo, veC obavezu, da svim sredstvima, do primene oru:lja, spreCite nastanak takve dI7.ave, odnosno takva, ako je veC nastala, opet razbijete! -Pobrinite se da snaga naseg naroda svoje osnove ne dobije u kolonijama veC u tlu domovine u Evropi! Nikada ne smatrajte Rajb osiguranim ako vekovima svakom potomku naSeg naroda ne moze da da sopstveni komad zemlje! Ne zaboravite nikada, da je najsvetije pravo na ovom svetu pravo na zemlju, koju covek sam zeli da obraduje, a da je najsvetija Zrtva krv, koju covek proliva ~ ovu zemlju.

...

Ne bih hteo da završim ova razmatranja, ada još jednom ne ukazem na jedinu mogucnost sklapanja saveza, koja trenutno postoji za nas u Evropi. Vec u p(ethodnom poglavlju o nema~kom problemu savezništva sam Englesku i Italiju ozna~io kao dve jedine drZave u Evropi, sa kojima doCi u blizi odnos bi za nas bilo vredno teznje i obeCavalo bi uspeh. Na ovom mestu zelim da se još kratko dotaknem vojnog znaCaja takvog saveza.

Vojne posledice sklapanja takvog savezništva bi po svemu bile suprotne onima kod savezništva sa Rusijom. NajvaZnija je najpre cinjenica, da pribliZavanje Engleskoj i Italiji ni na koji nacin ne izaziva ratnu opasnost po sebi. Jedina sila, koja bi došla u obzir da zauzme stav protiv saveza, .

Francuska, ne bi zato bila u stanju. Ali time bi savez dao Nemackoj mogucnost, da u potpunom miru preduzme one pripreme, koje bi se u okviru takve koalicije ovako ili onako morale preduzeti za obraCun sa Francuskom. Jer puni zna~aj takvog saveza je upravo u tome, da se zaklju~ivanjem Nema~ka ne bude iznenada prepuštena neprijateljskoj invaziji, vec da se protivni~ka alijansa i sama razbije, Antanta, kojoj moramo da zahvalimo beskrajno mnogo nesrece, sama se raspusti a time smrtni neprijatelj naSeg naroda, Francuska, dopadne u izolaciju. Ako bi ovaj uspeh najpre bio samo moralnog efekta, to bi bilo dovoljno, da se Nema~koj da mera slobode kretanja, koja se danas jedva moze naslutiti. Jer bi zakon delovanja bio u rukama novog evropskog anglo-nemacko-italijanskog save~ a ne vise u Francuskoj.

Dalji uspeh bi bio da bi se NemaCka jednim udarcem oslobodila svog nepovoljnog strategijskog poloZaja. NajmoCnija zaštita s boka s jedne strane, potpuno obezbedenje našeg snabdevanja zivotnim namirnicama i sirovinama s druge strane bi bili vrlo korisno dejstvo novog poretka drZava.

425

Ali skoro jos va:lnija bi bila cinjenica, da novi savez obuhvata drZave tehnicki stvaralacke sposobnosti koja se u ponekom pogledu skoro dopunjava.

Po prvi put bi Nematka dobila saveznike, koji kao pijavica ne isisavaju na~u sopstvenu ekonomiju, vec bi tak mogli i doprineli bi svoj deo najbogatijem upotpunjavanju na~eg tehnikog naoruzanja.

Necemo prevideti jo~ i poslednju tinjenicu, da bi se u oba slutaja radilo o saveznicima koji se ne mogu uporediti sa Turskom ili dana~njom Rusijom. NajveCa svetska sila na zemlji i omladinska nacionalna dr:lava bi za borbu u EVTOpi dali drugacije pretpostavke nego lenji drZavni leševi, sa kojima se Nemacka povezala u poslednjem ratu.

Sigumo da su, kako sam naglasio vec u prethodnom poglavlju, velike te~koce, koje se suprotstavljaju ovom savezu. Ali, da li je mo~da stvaranje Antante bilo manje te~ko delo? Ono što je uspelo jednom kralju Edvardu VII, uspelo delom skoro protiv prirodnih interesa i nama, ako nas saznanje o neophodnosti takvog razvoja tako pro.tme, da prema tome, pametnim samosavladavanjem odredujemo naše sopstveno delovanje. A to je moguće upravo u trenutku, u kom se, ispunjeni opominjucom nevoljom, umesto spoljnopolititke besciljnosti poslednjih decenija, krenemo jednim svrsishodnim putem i na njemu istrajemo. Ni zapadna niti istocna orijentacija ne smeju da budu buduci cilj nase spoljne politike, vec istoCna politika u smislu osvajanja neophodne grude za naS nemacki narod. Pošto je zato potrebna snaga, koju nam smrtni neprijatelj naSeg naroda, Francuska, nas neumoljivo guši i krade snagu, treba da na sebe prihvatimo svaku .trtvu, koja je pogodna po svojim posledicama, da doprinese unistenju fi-ancuskih hegemonijskih te:lnji u Evropi. Svaka sila je danas naš prirodni saveznik, koja kao mi pohlepu Francuske za vlasca na kontinentu oseCa kao nepodnošljivu. Nijedan put ka takvoj sili ne sme da nam bude tezak a nijedno odricanje da nam izgleda neizrecivo, ako krajnji rezuItat nudi samo mogucnost rusenja onog ko nas najbesnje mrzi. Prepustimo onda letenje na~ih manjih rana blaZim efektima vremena, ako najvece mo~emo da sagorimo i zatvorimo.

Naravno da smo danas izlo~eni lavefu neprijatelja na~eg naroda iznutra, ispunjenom mr1.njom. Mi nacionalsocijalisti nedopustimo da nas ovo nikada omete, da objavimo ono ~to je prema na~em najintimnijem uverenju neophodno potrebno. Dodu~e mi moramo da se danas odupremo struji javnog rnnjenja, koje je jevrejska podmuklost zaludela koristeći nematku nepromi~ljenost, ponekad talasi zlobno i ljuto udaraju oko nas, ali ko pliva u struji, lak~e ce se prevideti nego onaj ko se odupire vodi. Mi smo danas stena o koju se slabija op~ta struja, da bi potekla novim koritom.

Stoga je neophodno, da se upravo nacionalsocijalistitki pokret u otima ostalog sveta prepozna i utvrdi kao nosilac odredene polititke namere. Ma sta da nebo i sa nama namerava, mora nam se priznati vec na viziru.

Kao ~to i mi sami spoznajemo veliku potrebu, koja treba da odredi na~e spoljno -polititko delovanje, iz ove spoznaje ce strujati snaga ustrajnosti, koja nam je ponekad neophodno potrebna, kada se pod bubnjarskom vatrom hajke na~e kukavitje ~tampe jedan ili drugi upla~i pa ga

426

obuzme tiha naklonost, da ne bi imao sve protiv sebe, da bar na ovom ili onom polju u~ini ustupak i pogne se vukovima.

Umetnici se nisu ustru~avali da veli~aju nacisti~ki pokret.
427